

R

Gogolinek, dnia 25 października 2018 r.

URZĄD GMINY STRAWCZYN

WPLYNEŁO

dnia 30. 10. 2018

l.dz. 2143 zał. -

podpis

[REDAKTOVAŃKA]
[REDAKTOVAŃKA]
[REDAKTOVAŃKA]

Reprezentowany przez

EkoPolska Mojzesowicz Sp.k.

Gogolinek 22, 86-011 Wtelno

Wójt Gminy Strawczyn

Ul. Żeromskiego 16

26-067 Strawczyn

Dotyczy: postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji polegającej na.: "Budowa tuczarni bezściółkowej, w ramach zabudowy istniejącego gospodarstwa na działce o nr ewid. 137 w miejscowości Korczyn, gm. Strawczyn" – wyjaśnienia zarzutów z rozprawy administracyjnej z dnia 10.10.2018 r.

W nawiązaniu do pisma Wójta Gminy Strawczyn z dnia 17 października 2018 r., znak: RIT.6220.4.31.2017 przekazującego w załączeniu kopię protokołu rozprawy administracyjnej, z prośbą o odniesienie się do zawartych zarzutów i przekazanie wyjaśnień organowi prowadzącemu postępowanie, informuję co następuje.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów [REDAKTOVAŃKA] należy zgodnie stwierdzić, iż miejscowość Korczyn jest osadą wiejską. Zatem z całą stanowczością należy stwierdzić, że jest to teren typowo rolniczy, a stwierdzenie to zostało ugruntowane obecnym aktualnym i obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego przyjętym Uchwałą Rady Gminy w Strawczynie Nr XXIII/187/2013 z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego sołectwa Korczyn na obszarze gminy Strawczyn. Zgodnie z treścią powyżej przytoczonego aktu prawa miejscowego teren przeznaczony pod realizację zaplanowanej inwestycji położony jest w obszarze oznaczonym dwoma symbolami identyfikującymi teren: MM – teren zabudowy zagrodowej, mieszkaniowej jednorodzinnej, usługowej oraz rzemieślniczo – wytwórczej oraz ZLz teren zalesień. Istniejąca zabudowa oraz planowany obiekt inwentarski znajdują się w całości na terenie oznaczonym symbolem MM. Trudno zatem zgodzić się z zarzutem, ponieważ dla nieruchomości już w 2013 r. obowiązywał akt prawa miejscowego, zgodnie z którym na wskazanym terenie można lokalizować tego rodzaju obiekty. W związku z powyższym, postawiony zarzut: „a tu się nagle okazuje, że chlewnia. Sam nie jestem związany z rolnictwem, wybudowałem dom (...)” świadczy o braku zapoznania się mieszkańca z aktami prawa miejscowego obowiązującymi dla terenu i najbliższej okolicy jego domostwa.

Jak słusznie [REDAKTOVAŃKA] zauważył Inwestor nie posiada wystarczającego areалу ziemi do zastosowania nawozów naturalnych wyłącznie na własnych gruntach. Fakt ten przedstawiono

również w *Raporcie*... Taki stan rzeczy jednak nie przesądza o możliwości czy braku możliwości realizacji tego rodzaju inwestycji. Zgodnie z treścią Raportu Inwestor zobowiązuje się do zawarcia umów na zbycie nawozu organicznego w celu rolniczego wykorzystania. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w treści uzasadnienia poruszanej kwestii wypowiedział się w sposób jednoznaczny: „*Mając na względzie wrażliwość środowiska przyrodniczego nałożona na Inwestora warunek zagospodarowania gnojowicy w okresach i dawkach wynikających z kodeksu dobrych praktyk rolniczych, z zachowaniem wymogów określonych w ustawie o nawozach i nawożeniu i prawo wodne (...) Planowana inwestycja przy zachowaniu warunków określonych w niniejszym postanowieniu nie będzie kolidować z działaniami w zakresie czynnej ochrony ekosystemów.*” W tym miejscu, dodatkowo, należy wyraźnie podkreślić, iż zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 05 czerwca 2018 r. w sprawie przyjęcia „*Programu działań mających na celu zmniejszenie zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobieganie dalszemu zanieczyszczeniu*” (Dz. U. z 12.07.2018, poz. 1339) podmiot posiadający gospodarstwo rolne utrzymujący obsadę większą niż 60 DJP według stanu średniorocznego opracuje plan nawożenia azotem. Powyższe, w zakresie opracowania planu nawozowego, dotyczy również podmiotu nabywającego nawóz naturalny. Plan ten musi być opracowany zgodnie z zasadami dobrej praktyki rolniczej, na podstawie składu chemicznego nawozów oraz potrzeb pokarmowych roślin i zasobności gleb, uwzględniając stosowane nawozy. Plan taki musi również uzyskać pozytywną opinię stacji chemiczno-rolniczej oraz doręczyć ją wójtowi oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska, właściwemu ze względu na miejsce stosowania nawozów naturalnych. Zatem należy bezspornie uznać, iż wnioskowana działalność będąca pod stałą kontrolą różnego rodzaju organów administracji, nie będzie wpływać na środowisko w sposób negatywny.

Podkreślenia wymaga fakt, iż organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach jest związany wyłącznie przepisami powszechnie obowiązującymi, zatem nie może wydawać decyzji na podstawie subiektywnych odczuć. Sprzeciw mieszkańców co do realizacji inwestycji, których interes faktyczny przemawia za innym sposobem zagospodarowania określonych nieruchomości, jak już wyżej wspomniano nie może być podstawą odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wyłącznie naruszenie konkretnej normy, bądź też wykazanie konkretnego negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko może stanowić odmowę wydania zgody na realizację inwestycji.

Należy również podkreślić, że *ustawa uoos* zawiera zamknięty katalog przypadków, w których Organ może wydać odmowną decyzję środowiskową i tylko wskazane w ustawie przesłanki mogą skutkować decyzją odmowną [wyrok WSA w Łodzi z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt. II SA/Łd 285/13, LEX nr 1333585]. Wskazać należy, iż decyzja o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia może być wydana jedynie w przypadkach określonych w ustawie. Przesłanki odmowy zgody polegać przy tym mogą wyłącznie na: niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 ustawy), odmowie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający (art. 80 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 77 ust. 1 ustawy), braku zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w innym wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę, w sytuacji, gdy organ skorzysta z możliwości określonej w art. 81 ust. 1 ustawy (art. 81 ust. 1 ustawy), wykazaniu znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000 przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* (art. 81 ust. 2 ustawy), wykazaniu, że przedsięwzięcie może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w *planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza*, przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 38j ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - *Prawo wodne* (art. 81 ust. 3 ustawy). O ile zatem żadna z wymienionych wyżej okoliczności nie zachodzi, organ jest obowiązany do określenia środowiskowych uwarunkowań.

W przypadku istnienia konfliktów społecznych, Organ ma obowiązek wziąć pod uwagę skargi mieszkańców, co w niniejszym postępowaniu miało miejsce (liczne szczegółowe i wielokrotne odnośnienie się, na wezwanie organów, Pełnomocnika Wnioskodawcy do uwag przedkładanych przez poszczególne podmioty), co nie oznacza jednak, że mogły by one determinować treść Decyzji, jak również stanowić podstawę do wydania decyzji odmownej. Zgodnie z Wyrokiem WSA we Wrocławiu z dnia 10 listopada 2015 r., znak: II SA/Wr 222/15: „*podstawą odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań nie mogą być konflikty społeczne*”. Obowiązkiem Organu prowadzącego

postępowanie jest przede wszystkim ustalenie, czy planowane przedsięwzięcie nie wiąże się z nadmiernym zagrożeniem dla środowiska, czy podjęte zostały niezbędne kroki w celu zminimalizowania szkodliwego wpływu przedsięwzięcia na środowisko i czy nie zachodzą określone prawem przesłanki uniemożliwiające podjęcie określonej działalności na terenie objętym zamierzeniem inwestycyjnym.

Żadna ze wskazanych w ustawie przesłanek nie umożliwia odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia z powodu istniejącego wokół planowanego przedsięwzięcia konfliktu społecznego. Sprzeciw mieszkańców nie może stanowić podstawy do wydania negatywnej decyzji w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Przepisy jedynie zapewniają udział społeczeństwa w postępowaniu m.in. poprzez zgłoszenia uwag i wniosków, natomiast nie nakładają obowiązku uzyskania społecznej akceptacji dla przedsięwzięcia (WSA w Szczecinie w wyroku z dnia 14 czerwca 2013 r. II SA/Ld 285/13, LEX nr 1333585).

Zgodnie z treścią Postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Kielcach: „Posiadane na etapie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dane na temat przedsięwzięcia, jak również elementów przyrodniczych środowiska objętych zakresem przewidywanego oddziaływania, pozwalają na tym etapie, wystarczająco ocenić jego oddziaływanie na środowisko i określić warunki jego realizacji.”

Kwestie ewentualnego oddziaływania zarówno na ludzi jak i na zwierzęta zostały przeanalizowane przez wyspecjalizowane jednostki tj. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Kielcach oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Kielcach.

Podkreślenia wymaga przede wszystkim celowość toczącego się aktualnie postępowania, w tym sporządzenie raportu oddziaływania na środowisko, tj. wykazanie przewidywanego dotrzymania standardów jakości środowiska. Kwestią powszechnie znaną jest to, że w przypadku chlewni, najbardziej reprezentatywną substancją jest amoniak. Wykazanie dotrzymania standardów w zakresie tego zanieczyszczenia równoznaczne jest, co do zasady, z dotrzymaniem standardów dla pozostałych substancji. Konsekwencją powyższego jest określenie wskaźników emisji dla amoniaku w opracowaniach ministerialnych, czy też chociażby w obowiązującym Dokumencie Referencyjnym odnośnie BAT. Specyfiką odrębnych procedur, jak np. uzyskanie decyzji w sprawie pozwolenia na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza, jest natomiast m.in. określenie dopuszczalnych poziomów emisji substancji, dla których osiągnięto stężenia imisyjne powyżej 10% wartości odniesienia. W konsekwencji w takim wypadku istnieje konieczność dokonania analizy dodatkowo np. dla siarkowodoru.

Ponadto należy mieć na względzie zapisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *Prawo Ochrony Środowiska*, gdzie regulacja art. 85 nie określa odpowiedniej normy dotyczącej ochrony powietrza przed zapachami lecz wyłącznie przed określonymi substancjami w powietrzu. Należy podkreślić, iż zapach czy też odór jest substancją niemierzalną. Poziomy zapachów nie mogą być badane, gdyż w polskim systemie prawnym nie obowiązują normy prawne, które odnosiłyby się do zapachów. W takiej sytuacji za kryterium oceny w tym zakresie przyjmuje się średnioroczne i godzinowe stężenia amoniaku i siarkowodoru. Z ustaleń raportu wynika, że uciążliwości w zakresie emisji substancji do powietrza nie powinny powodować ponadnormatywnej uciążliwości.

Otrzymują:

1. Adresat
2. a/a

KOMPLEMENTARIUSZ
EkoPolska Mojzesowicz Sp. k.

EKOPOLSKA MOJZESOWICZ
Spółka Komandytowa
Gogolinek 22, 86-011 Wtelno
NIP: 967 135 48 53 REGON: 341296982